

ÖRVÉNY

Százezer hullám porlad el sziklán vad robajjal,
míg egy morzsányi kő vízbe hullva
halk csobbanással megszületik.

CSAK KÖNNY... MK-NAK

Csak könny voltál,
idegen anyag,
tengervízbe hullt szennyeződés.
És én befogadtalak,
kagylóhéjaim közé öleltelek,
szép gyöngyház fényemmel
simogattalak alabástrom
színű igazgyönggyé.

Most mégis zokog a tenger,
mert tört kagylóhéját
hagytad csak neki,
igazat hazudva magadnak,
mert azt hitted, hogy
csak saját könnyeid
tarthatnak nedvesen,
különben fényedet veszted.

RAPSZÓDIA SZABÓ EM-NEK

Cseppekként múlik a felhő,
percenként az ember.
Te mégsem múlsz, mert
több vagy, mint szavak.

Lelked tükrének
szembogár-gyújtópontjai
lobbantják lángra
igéző szerelmedet.

KIKELET VIRÁGAI

Kikelet virágai – szépséges nők!
Az elpergő idő szférájában
álmaink burkából
kiszakad a szerelem, és
lényetekben új életre kel.

ÉDENI

Édeni kedvesem, életem, Éva! Ma
éjjel is rólad álmodom.
Véled egy óra is szép színes éra, ha
érezem az ajkaid ajkamon.

Nincs itt az ég, az örökletes bűn, se a
végtelen élet ígérete.
Vágynak a föld jut, a csalfa, a léha, ha
bájaid élteti, érzed-e?

MIT CSAK SZÍVVEL...

Mélabú leng a tájon.
keresem magamat,
és nem találom.

A vízparton a
homokban fekszik a
lelkem romokban.

Kicsapnak néha a
hullámok, és én csak
szenvtelenül állok.

Felrajzoló magam
az égre, ráfeszülök a
mindenségre.

Vak vagyok és mégis
látok, alattam holt
déliabók.

Beleugrom a folyóba,
menteni akartam
volna...

Mit csak szívvel lát az
ember, holtomiglan
szerelemben.

Néha, egyszer- egyszer elhagyom a földet.
Égre szállok, és a nap kísér el addig,
míg hazát találok ott, ahol te égve vársz,
igaz szerelmi tűzzel, álomasszony.